

Entrevista

FRANCESC MELCION

“L'opinió pública ja té un criteri sobre el que ha fet Puigcercós”

¿Se sent traït per Puigcercós pel que va passar el 10 de març al matí?

Tothom és lliure de fer el que consideri oportú. Respecto la decisió personal i crec que l'opinió pública catalana ja deu tenir un criteri format sobre el tema i no vull dir-hi res.

Què li ha dolgut més: que li comunicqués abans a Montilla que deixava el govern o que hagi mogut fitxa abans que vostè?

No respondré a aquesta pregunta.

Molts crítics dèiem, quan van entrar vostè i Puigcercós al govern, que ERC es quedava sense un líder molt clar a fora, i que potser hauria estat més intel·ligent deixar-ne un a dins i l'altre fora. Ara això s'ha corregit...

Jo crec que tenim a la política catalana un excés de basquitis. Catalunya no és el País Base ni ERC és el PNB. Pujol estava al davant de CiU i presidia la Generalitat. Montilla està al davant del PSC i presideix la Generalitat. Jo no crec que sigui necessàriament negatiu que quan en un partit polític hi ha persones valuoses, aquestes persones estiguin també al govern. El que hem de veure és si hi ha la capacitat no tan simbòlica com real d'estar al govern i alhora fer anar la maquinària del partit. A mi em tocava fer unes altres coses i jo amb les altres coses he procurat fer els deures de la millor manera possible.

El mes de juny queda molt lluny, i l'endemà el conseller Huguet es va arrenglar amb en Puigcercós. Si d'aquí al juny, en aquests tres mesos, van sortint totes les personalitats d'ERC i es van posicionant o amb l'un o amb l'altre, l'espiral autodesestructiva fins on pot arrossegar el partit?

Jo confio que ningú no continui aquesta irresponsabilitat. Perquè reduir el que passa a ERC a un debat de càrrecs, qui ha de ser el candidat o algú que vol ser vicepresident, és una irresponsabilitat total i absoluta i jo aquí no hi entraré.

¿És veritat que Pilar Rahola fa 10 anys li va advertir que Puigcercós aniria a tallar-li el cap?

Jo no reproduïc mai converses privades.

Ho ha fet ella...

(No respon i alça les celles)

Què cal per aconseguir-ho?

Primer tenir vocació de majoria, i per això s'ha de canviar el model de partit. Crec que hem d'anar cap a una Esquerra on les coses no es decideixin en un despatx ni amb un nucli reduït de persones sinó fent opinar aquests deu mil militants sobre quin ha de ser el futur. Que decideixin sobre el present i el futur d'ERC. Vol dir un partit que sigui capaç d'establir una nova relació amb la societat, que no sigui tan hermètic, que permeti la incorporació de gent que no és militant. Identificar electors... No sabem qui ens vota més enllà dels militants. Cal també obrir les portes de bat a bat a la possibilitat que puguem tenir complicitats estables amb diferents col·lectius de la societat com ja passava als anys 30.

¿Això vol dir que fins ara s'estava construint la casa per la teulada?

Això vol dir que fins ara s'ha actuat amb mentalitat de partit petit. I que Esquerra ha tingut un creixement gran en molt poc temps. Per exem-

ple, dels deu mil militants, la majoria (més de 5.000) es van fer militants després del gener de l'any 2004.

Per tant, en la nova Esquerra creixeria el pes de la militància?

Aquí no hi ha més sortida que donar la paraula als militants, i de la mateixa manera que els militants en tres mesos hauran de decidir qui és el president i qui és el secretari, també crec que els militants hauran de decidir després del congrés qui és el candidat del 2010. Si volem ser un partit democràtic, participatiu i obert, un partit republicà, hem de fer eleccions primàries per saber quin és el nostre candidat o candidata a la presidència de la Generalitat, sobretot si n'hi ha més d'un. Si n'hi ha més d'un, que votin no 200 persones o 40, sinó els deu mil militants, perquè serà l'única manera que parli tothom. Primer debatem el model del partit, escollim els seus líders i, després, passat el congrés, tal com preveuen els estatuts del partit, podem fer unes primàries per escollir el candidat.

PRIMÀRIES

“Un partit republicà ha de fer primàries després del congrés per saber qui és el candidat del 2010”

CONGRÉS

“S'equivocarà qui el pensi plantejar en clau de Puigcercós o Carod. Primer hem de definir el model de partit”

SUPPORT

“Tinc una força interna prou notable perquè estigui il·lusionat a defensar les meves idees”

Veig que confia molt en el suport de la militància...

Confio en la maduresa de la gent perquè a ERC ja hi comença a haver un cert cansament de més del mateix, de sempre el mateix. Hi ha gent que diu: “Però no ho pararem mai tot això?”.

¿S'equivocarà, per tant, qui pensi plantejar el pròxim congrés en clau de Carod o Puigcercós?

Esclar. Primer perquè això no són idees però en segon lloc perquè felicitament a ERC hi ha molta més gent que Carod i Puigcercós, i no em refereixo només a noms com Joan Carretero, Uriel Bertran o López Bofill. Sinó que a Esquerra hi ha noms com Ernest Benach, com Jordi Portabella, com el mateix Joan Ridao... Hi ha tota una generació, entre els 30 i els 40 anys, que estan ocupant càrrecs de màxima responsabilitat que són potentíssims. El mateix secretari d'Immigració, l'Oriol Amorós, la portaveu del partit, Marina